

Forandring, som nu foreslaas gjort i den tidligere Bestaaelse, staar for mig som meget tvivlsom. Det siges vel, at nu har man ved en nøjagtig Beregning fundet, at Roesukker og Roesukker kun kunne blive ligestillede overfor Skatteloven derved, at man afdrager 8 p. Ct. i den sædvanlige Toldafgift for Sukker, istedetfor at man tidligere efter Loven af 1873 afdrog 4 p. Ct., men jeg vil gjøre opmærksom paa, at da Loven blev indbragt af Regjeringen i 1873, blev det sagt, at man efter en nøjagtig Beregning var kommen til det Resultat, at for at komme til en Ligestillelse af Toldafgiften for Roesukker og Roesukker maatte der afdrages 2½ p. Ct. Det var den første nøjagtige Beregning. Den noget nøjagtigere Beregning gjorde derefter Udvalget i det andet Thing, og det kom derefter til det Resultat, at den nøjagtige Forskjel var fyldestgjort ved et Afdrag af 4 p. Ct. Nu kommer man til den nøjagtigste Beregning, hvorefter Afdraget skal være 8 p. Ct., og jeg har den Tro, at naar vi komme til den allernøjagtigste Beregning, saa vil det enten vise sig, at den første nøjagtige Beregning var den rigtige, eller ogsaa vil man komme op til 14 a 15 p. Ct. Dette Sidste, 14 a 15 p. Ct., er egentlig det, som i det Skrift, jeg tidligere har henvist til, nævnes som det, man skulde komme til. Under disse Forhold forekommer det mig at være meget tvivlsomt, om man kan sige, at Billighed og Retfærdighed fordrer at der skal tilbagebetales Fabrikkerne, hvad de have udredet i Stat mere, end denne Skat burde have været efter den sidste saakaldte nøjagtige Beregning; det forekommer mig meget tvivlsomt, thi for det Første have vi jo den sædvanlige Regel med Hensyn til alle Statter og Afgifter, som skulle optrædes efter bestaaende Love, at der staar udenpaa de vedkommende Kasser, ligesom der stod paa de gamle Theaterplakater: „Penge gives ikke tilbage“. Det er den Tro og den Overbevisning, som de, der betale Afgifter efter de bestaaende Love maa have, at Pengene ikke gives tilbage. Men Spørgsmaalet er jo ganske vist med Hensyn til Summen en Bagatel saa vel for Statskassen som for de to Fabriker, thi naar disse 15,000 Kr. skulle deles inellem dem, saa tror jeg sandelig ikke, at det vil være af nogen væsentlig Betydning, naar man tager Hensyn til hele den store Kapital, som spiller i disse Industrier. Det er saaledes slet ikke hverken af nogen stor Interesse for Statskassen, da den saa skulde af med disse 15,000 Kr., eller fordi jeg ikke gjerne under Fabrikkerne disse 15,000 Kr. til

Deling, at jeg udtaler mig mod Tilbagebetalingen, men jeg gjør det, fordi det egentlig ikke forekommer mig, at der er nogen ret Begrundelse for dette Forslag. Disse Fabriker bleve nemlig anlagte paa en Tid, da man vidste, at den fulde Afgift skulde betales, og at den fulde Afgift var saaledes beregnet, at der kun gaves 2½ pro Cent Afslag i de sædvanlige Toldafgifter paa Sukker. Det er altsaa ikke, fordi man ved Anlæget af disse Fabriker er bleven skuffet i sine Forventninger, at disse Penge skulde tilbagegives; thi uagtet man vidste, da Fabrikkerne bleve anlagte, at der kun vilde blive givet dette Afslag af 2½ pro Cent i Toldafgiften paa Sukker, blev der dog i det Prospekt, der blev udgivet ved Aktietegningen lovet mulig 12 pro Cent, men sikkert 10 pro Cent Udbytte. Naar dette Udbytte, der saaledes var beregnet og tilfagt Aktionærerne, kunde komme tilfæde med et Afslag af 2½ pro Cent, forekommer det mig ikke, at man, da der senere blev givet et Afslag af 4 pro Cent, nu behøver at gjøre et større Afslag og allermindst at tilbagebetale dette Beløb af 15,000 Kr., da Afgiftsberegningen jo var bekendt for Fabrikkerne dengang. Denne Tilbagebetaling af Statter og Afgifter paa Grund af, at de ikke have været retfærdig og billig beregnede, forekommer mig at være et meget farligt Princip at komme ind paa; thi hvis dette Princip blev gjort gjældende, og hvis det skulde blive almindelig gyldigt, ønskede jeg sira at komme med en Anmodning til den høitærede Finanzminister, om Kjøbstæderne ikke maatte faae et Afslag i og en Tilbagebetaling af den Bygningsafgift, som er erlagt siden 1802, thi ved Forordningen af 1802 blev der lagt en almindelig Skat paa Forder, Tjender og Bygninger, med Hensyn til hvilken det jo har været erkjendt, tror jeg, jeg vil ikke sige fra Finanzministerens Side, men erkjendt iøvrigt rundt omkring i Landet, at denne Afgift, som for Kjøbstædernes Vedkommende skulde svare til Hørfornskatten paa Landet, var sat meget for høit, og jeg kan henvise til mange lærde Forfatteres Skrifter derom. I Tilfælde af, at dette nu skulde blive det gjældende Princip, skal jeg med Glæde indbringe et Forslag om, at vi kunne faae tilbagebetalt den for meget eller den efter et ikke retfærdigt Princip erlagte Skat. Da det vil blive mange Penge, tvivler jeg jo nok paa, at jeg i saa Henseende vil faae nogen praktisk Glæde deraf, men jeg nævner det blot som et Exempel, der vist kunde forøges med mange andre Exem-